

Holubářské povídání při kávě s přítelem Jaroslavem Šindelářem

Při návštěvě přítele Jaroslava Šindeláře v redakci zájmového časopisu Svět holubů jsme si při šálku kávy povídali a myslím si, že asi není nic víc příjemného, povznášejícího náladu, a zároveň uklidňujícího, než posezení a povídání s přáteli stejných zájmů o jejich koníčku. Zavzpomínání si na mladá léta, mnohé příběhy spojené s chovem a lidmi kolem, radostné chvíle strávené se svěřenci a posezení na výstavách, trzích či přímo nejraději na holubníku. Tyto momenty jsou s přibývajícimi roky ceněny nade vše, u mnohých určitě více, než třeba získání dalšího titulu šampion. Přináší uspokojení a pocit sounáležitosti k chovatelské rodině s vědomím, že v té krásné zálibě je s tebou mnoho dalších, což dává povzbuzující elán do dalších let.

Jedním z takových posezení bylo opět setkání starých přátel, z kterého se odvinulo toto povídání, které je spíše zповědí, než nějakým poučným článkem. Zповědí holubáře, který zasvětil více jak šedesát let chovu holubů, jejich šlechtění, propagaci a poznávání jejich chovu, vnikající do jejich tajů všude tam, kde se chovají. (redakce)

Jardo, jak vůbec jsi se dostal k tomuto koníčku, navíc s takovým širokým záběrem? Myslím si, že bude pravda, když se říká, že holubářem se musí člověk narodit. A já měl asi už při narození holubí peří ve vlasech. Pamatuji se, že již asi jako pětiletý jsem přinesl domů ho-

lubici s mládětem, kterou jsem potajmu odchytil ve stáji prokoně u chovatele Suchánka, kolem jehož stavení jsem chodil do školky. Na to se přišlo a vše skončilo tak, že jsem pak dostal dva páry a tak se stal ze mne holubář.

Tenkrát na vesnici byli holubi snad v každém druhém stavení. Ve Starém Bydžově se chovali

především staváci, ale i pštrosi, skřivani či polští rysi. Pamatuji specializované chovy plamínků chovatele Bradny, černých Nového, červených Nečesaného, sedlaté Kubalíka, rysi a později vzácné rázy benešáků J. Orta, na světle modré pštrosy Tomáška a též červenopruhé Hubáčka. Dnes zde už není ani základní organizace, která existovala padesát let a holuby chovají jen dva chovatelé – pošťáky P. Remsa a benešáky L. Palička. Vždy však budu pamatovat černé sedlaté staváky Jaroslava Hanouska, kterého jsem navštěvoval snad každý den, když jsem chodil do měšťanky v Novém Bydžově, do ulice, kde se narodil Josef Němec, manžel Boženy Němcové. Tedy už zde by mohla začít ně-

Př. Jaroslav Šindelář spolu s Petrem Čechem a Václavem Tichým v redakci časopisu Svět holubů